

Jsem sám sobě vlastním pánem

„Raduj se, mládenče, ve svém dětství a ať tě tvé srdce oblažuje ve dnech tvého jinošství, chod' cestami svého srdce a za tím co vidí tvé oči. Ale věz, že za všechny tyto věci tě Bůh přivede k soudu. ... Vždyť Bůh každé dílo přivede na soud se vším, co je skryto, ať dobrým nebo zlým.“ Kazatel 11,9; 12,14;

Všichni máme zkušenost, že v období dospívání jsou chvíle, kdy si myslíme, že jsme chytřejší než naše rodiče, a přitom mnohdy nekriticky přebíráme názory, myšlenky a ideje šířené vrstevníky, propagandou a médii. Náзор, že neexistuje jiná, vyšší autorita než lidská, oprávněná soudit naše skutky i slova je dnes velmi rozšířený, zvláště ve společnosti, v níž převládá ateistická ideologie. Vidíte ten rozdíl v myšlení dnešního člověka a myšlení člověka žijícího před třemi tisíci lety, kdy lidé o existenci Boha nepochybovali? Nejde přitom o ledajakého člověka, protože ta slova napsal král Šalomoun, jeden z nejmoudřejších panovníků své doby. Kdo žije v nevědomosti? Moudrý král, jehož Bůh sám oslovil (1Kr 3,5-14) nebo dnes žijící lidé, kteří o Bohu nic nevědí a ani o něm neuvažují?

Ve skutečnosti nejsme nikdy opravdu nezávislí ani absolutně svobodní. Jsme závislí na Stvořitelově díle, na zemi, na počasí, aby nám země dala úrodu. Podřizujeme se zákonům země, v níž žijeme. Lidští panovníci a vlády s jejich zákony a soudy nad námi vykonávají moc, která jim dříve byla svěřovaná Bohem (Da 4,31-34; Řím 13,1-4), Od zániku feudálního vladaření, propůjčují dnešním vládám moc na dohodnuté období lidé s právem volit.

Na začátku své existence dostal člověk od svého Stvořitele jediný zákaz. Neměl jíst z jednoho jediného stromu, aby nezemřel. Dokud z něho člověk nepojedl, neměl potřebu být nezávislý na svém Stvořiteli. Asi jako děti do určitého věku neřeší svou závislost na rodičích. Naše závislost na našem Stvořiteli je stejně přirozená, jako je přirozená do určitého věku závislost dětí na rodičích. Jsme na

Bohu Stvořiteli závislí, ať si to přiznáme nebo ne. Nevěříme-li tomu nebo tomu odmítáme věřit, jsme slepí a žijeme ve tmě.

Boží soud zkoumá ovoce, plody jež jsme během života přinesli, protože na začátku jsme od Stvořitele dostali za úkol přinášet ovoce („*plodte*“, hebrejsky „*parah*“). A ten úkol nebyl zrušen. Stvořitel bude zkoumat, každého z nás jednotlivě, jak splňujeme kritéria, jež sám stanovil (Žalm 14,2; 9,13). Zkoumá naše srdce i ledví (Žalm 7,10; 11, 4-5).

Důsledky

Přesvědčení, že se nikomu vyššímu, než je lidský soud nezodpovídáme je jeden z největších a nejnebezpečnějších klamů. Důsledkem tohoto klamu je rostoucí svévole a bezzákonnost, zejména v případě mocných. Kvůli tomu chladne láska mnohých lidí (Mt 24,12). Tento klam brání lidem, aby svůj vlastní život chápali jako cennou příležitost vytvořit a rozvíjet svůj vztah se Stvořitelem a nesobecky podporovat dobro (a hledat poznání toho, co je dobré) místo toho, aby se zajímali jen o své zájmy, potřeby a požitky. Nevidí, že jsou skrze různé závislosti vlečení a lákáni jako zvířata na porážku, postupně jsou připravováni o svobody, které jim před tím byly slíbené a zaručované ústavami. Dost lidí je přesvědčeno, že po smrti nebude žádný soud, že se možná narodí znovu nebo bude jejich existence pokračovat jinou formou nebo dokonce už nebude vůbec nic, ale že by je mohla i po smrti doběhnout Boží spravedlnost, o tom raději nechtějí ani přemýšlet.

Pocit nezávislosti na Bohu, tedy na někom, kdo není vidět (J 4,24) oslepuje mysl natolik, že takový člověk nevidí jeho neviditelnou moc a božství, které lze najít v jeho díle (Řím 1,20-21).